

dvigne šibo drugič in udari ž njo gada. V tem hipu začuje deček znani sik, in gad se mu zažene, kakor blisk, v nógo, ter ga niže kolena — useka.

Kakor bi ga kdo z iglo zbodel, takó se je Toncu zdelo, a izproletéla ga je taka groza, da se nij mogel dvigniti ni besede ne izpregovoriti.

„Tonec! Tonec! skoči nazáj! Gad te je usekal!“ zavpije prestrašeni Fran, ki je vse videl, kar se je godilo.

„Gad!“ reče Tonec sè zamolklim glasom, ter se zgruzi na zémlo. Fran ga jedva zléče od grma.

Zdaj se začuje drdranje necega vozá in kočija se prikaže. Fran jej zleti naproti in zakriči na vse grlo: „Tonca je gad usekal!“ Takój se kočija ustavi ter iz nje hitro skoči prijazen gospod in stopi k Franu. Oba hitita mahoma k Toncu, ki je še vedno ležal na tléh. Gospod — zdravnik iz mesta — vzame iz usnjéne torbice, ki mu je visela čez ramo, stekleničico, ter mu iz nje tekočine vlije na rano.

In res! Za nekoliko hipov je odleglo Toncu.

Stóprav zdaj povpraša zdravnik, odkod sta dečka. Začuvši, da sta iz bližnje vasi, dvigne Tonca ter mu pomaga stopiti v kočijo; tudi Frana pokliče na voz, in skôraj so bili pred Lončarjevo hišo.

Kakó so se prestrašili uboga Tončeva mati, vídevši ga vsega bledega ter iznemoglega! Bridke solzé so jim zalile okó, kadar so slišali, kaj se je zgodilo. Prijazni gospod je potolažil skrbno mater, da uže nij opasnosti, ker je pomoč prišla o pravem času. Mati so ga lepó zahvalili in potem se je zdravnik odvézel domóv.

Takó sta sama ostala mati in sin, ki je ležal na postelji v izbi.

„Mati!“ reče Tonec na tihem. Ljubljena mati so se priklonili k njemu, in deček jim je vrat objél z obema rokama.

„Mati!“ zopet zašepetá, „odpustite mi! Odslej bodem ves drugačen.“

„Odpuščam ti vse, vse, dete moje!“ odgovoré mati, od radosti solzni zaradi izpremembe svojega sina. V dveh dneh je Tonec okréval, a izpreménil se je potem do dobrega, in bil je zópet veselje svoje ljube matere.

*Jos. Freuensfeld.*

## Pustoslovje.

**M**ož pelje voz sená; drugi ga sreča:

— Bog pomози!

— Hvala!

— A kam? V mesto?

— V mesto.

— Kaj pa voziš?

— Drvá.

— Káka drvá? Jaz vidim senó.

— A če vidiš, da je senó, zakaj li poprašuješ?

Zdaj je naš možek, popraskavši se za ušesom, govoril sam v sebi: „Čímu sem neki izpraševal?“

*Ruski sp. V. Dalj, posl. Ksaverij.*